

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 58.494 van 7 maart 1996
in de zaak A. 62.559/VII-13.031.**

In zake : 1. Felix DE BUS,
2. Jean-Pierre DUCHATELET,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat D. LINDEMANS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Louizalaan 341, bus 8

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat Fr. DE BISSCHOP,
kantoor houdende te BUGGENHOUT,
Vidtstraat 62.

tussenkomen de partijen :

I. de n.v. SUN CHEMICAL,
gevestigd te TERNAT,
Donkerstraat 63,

II. 1. Georges BLATON,
2. Elie DE TROYER,
3. Marcel KIECKENS,
4. José DIAZ DIAZ,
5. Bart BOLS,
6. Guy LENAERT,
7. Jan KEULEERS,
8. Eric JUWET,
9. Pascale MAECKELBERGHE,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten J. GHYSELS,
E. EMPEREUR en J. BLANCKE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25.

P. FLAMEY,

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Felix DE BUS
en Jean-Pierre DUCHATELET op 1 maart 1995 ingediend
hebben om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerleg-
ging van het besluit van 16 december 1994 van de minis-
ter vice-president van de Vlaamse regering en Vlaams
minister van Leefmilieu en Huisvesting houdende gedeel-

telijke wijziging in beroep van het besluit van 16 juni 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant, waarbij aan de n.v. SUN CHEMICAL een milieuvergunning wordt verleend voor het verder exploiteren en het veranderen door wijziging, uitbreiding en toevoeging, van een inrichting voor het vervaardigen van vloeibare inkten en pasta-inkten, nevenprodukten en halffabrikaten, te Ternat, Donkerstraat 63;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 7 augustus 1995 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 oktober 1995;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. LINDEMANS, die verschijnt voor verzoekers, van Advocaat F. DE BISSCHOP, die verschijnt voor de verwerende partij, van Advocaat G. VANDER STICHELE, die verschijnt voor de n.v. SUN CHEMICAL, en van Advocaten J. GHYSELS en P. FLAMEY, die verschijnen voor de tussenkomende partijen (II. 1. Georges BLATON, 2. Elie DE TROYER, 3. Marcel KIECKENS, 4. José DIAZ DIAZ,

5. Bart BOLS, 6. Guy LENAERT, 7. Jan KEULEERS, 8. Eric JUWET en 9. Pascale MAECKELBERGHE);

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de n.v. SUN CHEMICAL, Georges BLATON, Elie DE TROYER, Marcel KIECKENS, José DIAZ DIAZ, Bart BOLS, Guy LENAERT, Jan KEULEERS, Eric JUWET en Pascale MAECKELBERGHE met verzoekschriften van 4 april 1995 vragen om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen;

Overwegende dat de eerste tussenkomende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat de verzoekende partijen in hun eerste middel de schending aanvoeren van de wet van 29 juli

1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 5, § 2 en 52 van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I) :

"doordat de bestreden beslissing geen redengeving en minstens geen afdoende redengeving bevat waarom de bezwaren van de verzoekers m.b.t. de gebrekkige vermelding van de maximum voorziene hoeveelheden per grondstof verworpen worden,

terwijl de in het middel aangehaalde bepalingen de overheid er toe verplichten op afdoende wijze te antwoorden op de bezwaren die door de indieners van een beroep worden ingediend,

en doordat met de bestreden beslissing vergunning wordt verleend op grond van de aanvraag die niet per grondstof de maximum voorziene hoeveelheid vermeldt noch de invloed ervan op de emissie van het bedrijf, voornamelijk in de lucht,

terwijl de aanvraag zelf volledig, duidelijk en juist moet zijn opdat de overheid en alle geïnteresseerden zouden geïnformeerd worden over alle in art. 5 VLAREM I bedoelde aspecten van de exploitatie,

en doordat de overheid niet met kennis van zaken uitspraak heeft gedaan of kunnen doen, gelet op deze onvolledigheden in de aanvraag,

terwijl een overheidshandeling slechts dan rechtmatig is wanneer zij berust op juiste en gekende feitelijke gegevens";

dat zij dit als volgt toelichten :

"De beroepers voerden (onder meer) in essentie aan dat volgens art. 5, § 2, VLAREM I de aanvraag melding moet maken van, onder meer, 'de aard, de maximum voorziene hoeveelheid (...) van de grondstoffen, tussenproducten, bijproducten, eindproducten, afvalstoffen en afvalwaters (...), de kenmerkende gegevens van de voorziene emissies, afvalstoffen en afvalwaters'.

De aanvrager had immers bij zijn aanvraag enerzijds een 7 pagina-lange lijst van gebruikte grondstoffen gevoegd ($\pm$ 500 verschillende), vaak zonder naam maar enkel met de (interne) code, zonder maximaal voorziene hoeveelheid en zonder aanduiding waar of hoe die zouden worden opgeslagen of verwerkt. Wel werd in de tabel vermeld dat vele stoffen voor de toepassing van Europese richtlijnen moeten worden beschouwd als (al dan niet licht) ontvlambaar ('F'), giftig ('T') of schadelijk ('X' of 'Xn'). Uit geen enkel stuk valt de invloed van het gebruik van deze 500 verschillende grondstoffen op de luchtemissies af te leiden. Om de luchtemissie te beoordelen baseert

de tegenpartij zich enkel op een studie (van professor BUEKENS) waarin amper 2 componenten in de luchtsamenstelling worden onderzocht, en dit bij een 6 x kleinere bedrijfscapaciteit. Er werden in de aanvraag alleen per soort grondstof ('oplosmiddelen', stookolie, enz ...) maxima vermeld.

De bepaling van art. 5, § 2, VLAREM I strekt er duidelijk toe zowel de overheid als de bezwaargerechtigden heel concreet en precies in te lichten over de milieugevolgen van de exploitatie. Die voorlichtingsplicht rust op de aanvrager.

De tegenpartij stapt over deze zeer ernstige grief met de volgende overweging :

'Bijlage 5 van de vergunningsaanvraag bevat wel degelijk de vereiste gegevens over de grondstoffen en halffabrikaten; bijprodukten worden als dusdanig niet gevormd, tussenprodukten evenmin gezien het productieproces een loutere menging is; bijlage 6 bevat de noodzakelijke gegevens over produktiehoeveelheden en produktiecapaciteiten; een opsplitsing van de hoeveelheden per categorie is daarbij gegeven terwijl de fysische, chemische en toxicologische eigenschappen per produkt eveneens in bijlage gegeven zijn; deze informatie dient redelijkerwijze als voldoende beschouwd te worden zowel voor de overheid als voor de omwonenden om het dossier te kunnen beoordelen';

Zo'n antwoord is volstrekt niet afdoende.

Zoals de beroepers in hun bezwaar stelden : 'is het duidelijk dat, wanneer de gebruikte produkten niet individueel bij hoeveelheid gekend zijn, de mogelijke luchtmissies ook niet gekend kunnen zijn. Dit houdt onder meer een uitholling van het bezwaarrecht in, en belet deskundige voorlichting van de overheid en de burelen. De Ternatse artsen hebben trouwens in hun bezwaar ook gewezen op dit groot probleem. Dat zij dit in vraagvorm deden, verantwoordt niet om dit bezwaar te verwerpen. Die vragen toonden duidelijk aan dat het onmogelijk is om enig concreet zicht te krijgen op de te verwachten emissies'.

De motivering van de tegenpartij (en van de Bestendige Deputatie) impliceert dat zij alle door VLAREM I geëiste inlichtingen (naam; maximale hoeveelheid; invloed op de emissies, enz ...) m.b.t. de naar aard, gevaargraad en toxicologische eigenschappen zeer uiteenlopende oplosmiddelen e.d. perfect overbodig vindt, en dat zij met kennis van zaken denkt te kunnen oordelen zonder te weten welke de immissies en de emissies van SUN CHEMICAL zijn. Aanvaarden dat de emissies niet per schadelijke of irriterende grondstof moeten gekend zijn, maar enkel per soort, is alleen al hierom ontoelaatbaar dat alle emissienormen die moeten worden nageleefd per grondstof en niet per soort zijn bepaald. Een besluitvorming met zo'n informatie is dan ook onwettelijk.

Die mogelijkheid van toezicht op de naleving van de normen is niet alleen zonder meer essentieel in een vergunningsstelsel, maar dringt zich des te meer op nu in het verleden meermaals is vastgesteld dat SUN CHEMICAL de normen niet naleeft.

In het door de tegenpartij en SUN CHEMICAL ingeroepen verslag van professor BUEKENS staat onder meer te lezen dat het bedrijf (voor een maandelijkse produktie van slechts 250 ton waar de hier behandelde aanvraag een maximale produktie van 1429 ton betreft, of bijna het zesvoudige) manifest de luchtemissienormen schendt : p. 19 (m.b.t. schoorsteenemissie) :

'Uit deze resultaten kan men afleiden dat de uitstoot aan organische stoffen (het totaal C-gehalte) langs de schouw zeker de VLAREM II-norm overschrijdt, en voor ethylacetaat 30 % van de TLV-waarde bedraagt. Het gehalte aan organische stoffen (totale koolstof) kan enkel al op basis van de aanwezigheid van ethylacetaat en ethanol (op basis van het koolstofgehalte aanwezig in ethanol en ethylacetaat) geschat worden op 250 mgC/m³, wat 5 keer hoger is dan de Vlareem-norm.

Er moet bijgevolg door SUN CHEMICAL nog bijkomende maatregelen getroffen worden om aan de opgelegde emissie-normen te voldoen.

SUN CHEMICAL overweegt de installatie van een biofiltersysteem voor zuivering van gasen die de schoorsteen uitkomen.

De werking van de biofilter-proefinstallatie -die op dit ogenblik bij SUN CHEMICAL opgesteld staat- werd gemeten op 11.05.93. Zoals de resultaten in tabel 2 duidelijk maken, werkt de biofilter op dit ogenblik helemaal niet. De concentraties aan ethylacetaat en ethanol worden niet beduidend verlaagd door de biofilter.

p. 20 : Conclusies uit de metingen

De concentraties aan ethylacetaat en ethanol in de fabriekshal liggen ver boven de onderste geurdrempel. De meetwaarde bedraagt voor ethylacetaat 23 % van de gemiddelde geurdrempelwaarde. In de fabriekshal hangt dan ook een duidelijk waarneembare solventgeur.

De concentraties aan organische componenten liggen net buiten de fabriekshal boven de onderste reukgrens, en zijn ter plaatse dus waarneembaar. Deze meetwaarden bedragen (...)'.

Dit rapport toont dan ook duidelijk aan dat, waar het bedrijf bij een zesmaal kleinere capaciteit reeds de normen m.b.t. 2 componenten schendt, het bedrijf voor een zesmaal grotere capaciteit niet kan vergund worden zonder concrete en juiste gegevens over elk van de gebruikte grondstoffen. Dat de tegenpartij inzake luchtemissies enkel volstrekt ongefundeerde gissingen maakt, blijkt ook uit het antwoord (p. 27) dat wordt gegeven op het bezwaar van beroeper Dr. med. VAN VENROOY :

'de stoffen die volgens de studie van professor BUEKENS in de emissies voorkomen en niet in het bedrijf zouden gebruikt worden, komen in zeer kleine concentraties in de emissies voor; dit kan verklaard worden door het feit dat zij als verontreinigende stoffen in de solventen kunnen voorkomen; gelet op de zeer lage concentraties is er geen inconsistentie tussen de in het dossier aanwezige studie en de werkelijke toestand'';

Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt :

"De milieuvergunningsaanvraag bevat (in zijn bijlage) 6 alle noodzakelijke gegevens over productiehoeveelheden en capaciteiten en ook maximale hoeveelheden per categorie van produkten; dit geeft meteen ook de bovengrens aan voor de maximum hoeveelheid per individueel produkt, hetgeen volgens verzoekende partij de gemiste informatie is.

De juiste hoeveelheden per produkt zijn echter zoals gezegd een dynamisch gegeven dat afhangt van productie- en commerciële omstandigheden en kan variëren in de tijd; de aanvrager heeft daarop ingespeeld door maximale hoeveelheden per categorie op te geven; uit het dossier is ook duidelijk onder welke categorie elk produkt valt door de opgave van de eigenschappen van elk produkt. Het geven van het verband tussen het gebruik van de grondstof en de emissies is een theoretische vraagstelling die bij complexe vergunningsdossiers niet op die manier kan beantwoord worden. Als dusdanig is zulks ook niet vereist door/in VLAREM.

VLAREM voorziet wel dat de bezwaargerechtigden moeten geïnformeerd worden over de milieugevolgen; de enige betrouwbare bron om de gegevens van exploitatie te kennen, is deze te emissie te meten. De bekende meetgegevens (vermeld in de audit van Prof. BUEKENS) waren bij de beoordeling van het dossier beschikbaar én voor de overheid én voor verzoekende partij.

Dat SUN CHEMICAL de normen niet zou naleven, wordt in het bestreden besluit weerlegd. De emissiegrens van 50 mg/Nm³ is slechts van toepassing vanaf 01/01/1998 voor bestaande bedrijven (eerste vergunning verleend voor 01/01/1993) terwijl deze norm in het besluit wordt vervroegd tot 01/01/1996.

De noodzakelijke adekwate controle van de na te leven milieuvoorwaarden is zonder meer mogelijk aan de hand van de milieuvergunningsaanvraag zoals deze thans voorligt.

Het eerste middel faalt";

Overwegende dat de tussenkomende partijen BLATON en cons. betogen dat de verzoekende partijen geen

belang hebben bij het middel, nu zij niet de nietigverklaring hebben gevorderd van de ontvankelijk- en volledigverklaring (op 23 februari 1994) van de milieuvergunningsaanvraag, dat bovendien de aanvraag volledig is, vermits aan de hand van de inhoud van de bijlagen kan worden vastgesteld dat de aanvraag wel degelijk de aanwezige hoeveelheden per aard van de stof en de fysische, chemische en toxicologische eigenschappen per produkt aangeeft, dat in het licht van de andere bijlagen de bijlagen 5 en 6 over de aanwezige hoeveelheden produkten en stoffen alleszins voldoende duidelijk zijn om de gevolgen in te schatten van de exploitatie voor het leefmilieu en de externe en interne veiligheid, dat verzoekers een voorwaarde toevoegen aan artikel 5, § 2 van Vlarem I, vermits deze bepaling nergens de verplichting oplegt om een geïndividualiseerde lijst van alle "stoffen" te voorzien, die mogelijkerwijze in aanmerking komen in het kader van een productieproces, maar wel om de aard van de grondstoffen en produkten te omschrijven, met aanduiding van de maximale hoeveelheid en de fysische, chemische en toxicologische kenmerken, hetgeen SUN CHEMICAL heeft gedaan, dat uit hun beroepschriften blijkt dat verzoekers zeer goed op de hoogte waren van de aanwezige grondstoffen, dat aan de reglementaire verplichting tot opgaven van de pasta-inkten in bijlage 6 bij de milieuvergunningsaanvraag werd voldaan, dat op de pagina's 30, 31 en 32 van de bestreden beslissing de verwerende partij een gedetailleerd antwoord op verzoekers bezwaren geeft, dat niet valt in te zien welke kritiek kan geleverd worden op het verslag van professor BUEKENS, en dat verzoekers er geen belang bij hebben te suggereren dat de emissienormen van Vlarem II zijn overschreden, nu middels het opleggen van bijzondere voorwaarden het vergunningverlenend bestuur zelf emissienormen heeft opgelegd tegen 1 januari 1996 en overigens VLAREM II vernietigd werd door 's Raads arrest nr. 52.260, zodat er geen sectorale emissienormen meer worden geacht te bestaan;

Overwegende dat de eerste tussenkomende partij argumenteert dat om de luchtemissies te kennen, niet de naam en de toenaam van de grondstoffen van belang zijn, maar de chemische kenmerken en dat de verzoekende partijen daarover beschikken, samen met de fysische en toxicologische kenmerken, dat artikel 5, § 2, 10° van VLAREM I nergens voorschrijft dat de maximum voorziene hoeveelheid van de grondstoffen op net hetzelfde overzicht moet staan als daar waar de fysische, chemische en toxicologische kenmerken opgesomd staan, dat alle maximumhoeveelheden gekend zijn in het aanvraagdossier, evenals de fysische, chemische en toxicologische eigenschappen van de grondstoffen, dat er voldoende informatie was voor de omwonenden en de overheid, dat niets belet dat de grondstoffen per soort gegroepeerd worden, aangezien elke soort dezelfde eigenschappen heeft en de maximum hoeveelheid ervan opgegeven is, en dat met voorliggende aanvraag de weerslag van de inrichting op mens en milieu voldoende gekend is;

Overwegende dat de vraag of de verzoekende partijen belang hebben bij het middel slechts dient beantwoord te worden indien het middel ernstig is; dat hieronder zal blijken dat dit niet het geval is;

Overwegende dat luidens artikel 52, 3°, van VLAREM I, de uitspraak over het beroep een gemotiveerde beslissing dient te omvatten over de aanspraken of bezwaren die door de indieners van het beroep werden gesteld; dat artikel 5, § 2, 10°, van VLAREM I bepaalt :

"§ 2. De vergunningsaanvraag (...) dient tenminste de volgende gegevens te vermelden :

(...)

10° de aard, de maximum voorziene hoeveelheid en de fysische, chemische en toxicologische kenmerken van de als hinderlijk ingedeelde opslagplaatsen en van de grondstoffen, tussenprodukten, bijprodukten, eindprodukten, afvalstoffen en afvalwaters alsmede de geplande bestemming van de afvalstoffen en afvalwa-

ters; de kenmerkende gegevens van de voorziene emissies, afvalstoffen en afvalwaters";

dat die laatste bepaling er toe strekt, enerzijds, de bevoegde overheid in staat te stellen de aan de exploitatie van de inrichting verbonden risico's met kennis van zaken te beoordelen en, anderzijds, om de omwonenden de nodige informatie te verschaffen opdat zij met kennis van zaken hun bezwaren tegen de geplande inrichting zouden kunnen doen kennen;

Overwegende dat in het beroepschrift dat onder meer de verzoekende partijen indienden tegen het besluit van 16 juni 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant erop wordt gewezen dat de aanvraag onvolledig is ingevuld, omdat bijlage 5 bij de milieuvergunningsaanvraag enkel een beschrijving van de totale produktiehoeveelheden, en geen detailgegevens per grondstof, per tussenprodukt, per bijprodukt en per eindprodukt omvat, dat bijlage 5 enkel een overzicht van de verwerkte hoeveelheid vloeibare inkten omvat, dat bijlage 6A enkel een overzicht omvat van de opgeslagen vloeistoffen die naar aard zijn gegroepeerd en dus niet geïndividualiseerd, dat bovendien uit die tabel niet kan worden afgeleid hoeveel er voorzienbaar zal worden verwerkt, dat bijlage 6B niet de maximum voorzienbare hoeveelheid per grondstof vermeldt en dat wanneer de gebruikte produkten niet individueel bij hoeveelheid gekend zijn, de mogelijke luchtemissies ook niet kunnen gekend zijn;

Overwegende dat deze argumentatie in het bestreden besluit als volgt wordt beantwoord :

- "- zoals blijkt uit de hiernavolgende argumentatie is de aanvraag wel degelijk voldoende volledig ingevuld;
- bijlage 5 van de vergunningsaanvraag bevat wel degelijk de vereiste gegevens over de grondstoffen en halffabrikaten; bijprodukten worden

- als dusdanig niet gevormd, tussenprodukten evenmin gezien het productieproces een loutere menging is; bijlage 6 bevat de noodzakelijke gegevens over produktiehoeveelheden en produktiecapaciteiten; een opsplitsing van de hoeveelheden per categorie is daarbij gegeven terwijl de fysische, chemische en toxicologische eigenschappen per produkt eveneens in bijlage gegeven zijn; deze informatie dient redelijkerwijze als voldoende beschouwd te worden, zowel voor de overheid als voor de omwonenden om het dossier te kunnen beoordelen;
- de tabel voor de vloeibare inkten op waterbasis ontbreekt niet in bijlage 5 : de gegeven tabel omvat zowel de hoeveelheden voor de inkten op waterbasis als deze op basis van oplosmiddelen; de overzichtstabel voor de verwerkte hoeveelheden pasta-inkten ontbreekt inderdaad, blijkbaar ten gevolge van een vergissing; de verwerkte hoeveelheden liggen echter lager dan de maximale produktiecapaciteiten die wel in het dossier gegeven zijn, zodat de impact hiervan wel degelijk beoordeeld konden worden; ook de opgeslagen hoeveelheden van grondstoffen en halffabrikaten zijn in het dossier aanwezig; bovendien zijn de geproduceerde hoeveelheden pasta-inkten een factor 10 lager dan de hoeveelheden vloeibare inkten en komen hierbij geen emissies in de lucht voor; hetgeen wel het geval is bij de vloeibare inkten; er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat het niet vermelden van de verwerkte hoeveelheden grondstoffen en halffabrikaten van de pasta-inkten het dossier derwijze onvolledig maakt dat niet zou kunnen geoordeeld over de milieu-impact van de inrichting;
 - de verwerkte hoeveelheden per individuele grondstof zijn inderdaad niet gegeven; de opgeslagen hoeveelheden zijn dat wel; de verwerkte hoeveelheden per produkt kunnen veranderen, bv. in functie van de marktsituatie; op basis van de verwerkte hoeveelheden per categorie van produkten enerzijds, de eigenschappen van de individuele stoffen anderzijds en de beschikbare emissiemetingen kan een voldoende nauwkeurig beeld van de emissies verkregen worden; exacte cijfers kunnen bij dergelijke produktie-installatie nooit op voorhand bepaald worden; wel dienen voldoende strenge voorwaarden opgelegd te worden om deze tot een aanvaardbaar niveau te beperken;
 - de Bestendige Deputatie beschikte dus wel degelijk over voldoende gegevens om over de aanvraag te kunnen oordelen;
 - alle grondstoffen, halffabrikaten eindprodukten, vernissen, oplosmiddelen, etc. die in de

produktieruimten worden gestockeerd zijn stoffen of mengelingen van stoffen waarvan in bijlage 6 de fysische, chemische en toxicologische eigenschappen beschreven zijn; welke van de stoffen dit zijn hangt af van de productieomstandigheden die kunnen wijzigen; alle noodzakelijke gegevens over de stoffen die in de houders opgeslagen worden of kunnen opgeslagen worden zijn dus in het dossier aanwezig";

Overwegende dat de milieuvergunningsaanvraag en haar bijlagen, samengevat, volgende gegevens bevatten :

- wat betreft de opgeslagen stoffen en hun kenmerken alsmede wat betreft de kenmerkende gegevens van de emissies wordt verwezen naar de bijlagen 5, 6, 10 en 11 bij de aanvraag,
- aangaande de opslag van stoffen wordt aangegeven waar deze worden opgeslagen (in bijlage 6 wordt gerefereerd naar de plannen in bijlage 18),
- van de verschillende opslagtanks (onder- en bovengronds) wordt de inhoud gegeven, zowel wat betreft het volume als wat betreft de opgeslagen stof,
- in de bijlage 5 worden de produktiehoeveelheden alsmede de aard en hoeveelheid van de verwerkte stoffen per soort grondstof aangegeven. In bijlage 6 komt een zeer uitgebreide lijst voor van produkten die mogelijks als grondstof worden gebruikt,
- in bijlage 6 is eveneens een uitgebreide lijst van stoffen opgenomen, en voor ieder van die stoffen wordt een hele resem fysische, chemische en toxicologische eigenschappen gegeven,
- voor een reeks stoffen (vernissen, halffabrikaten, inkten, enz.) wordt aangegeven waar zij worden opgeslagen en hoeveel ervan wordt opgeslagen, en wordt op algemene wijze aangegeven welke de eigenschappen zijn (vlampunt, al of niet giftig, al of niet schadelijk, inert),
- wat betreft de opslag van vaste stoffen worden de hoeveelheden en opslagplaats aangegeven;

Overwegende dat de hierboven weergegeven passus uit het bestreden besluit op duidelijke wijze antwoordt op de desbetreffende bezwaren van de verzoekende partijen; dat er immers wordt in uiteengezet waarom de bij de vergunningsaanvraag gevoegde gegevens voor de verwerende partij in rechte en in feite volstonden; dat die redengeving ook aannemelijk lijkt; dat uit het middel en de toelichting erbij blijkt dat de kritiek van de verzoekende partijen er in wezen in bestaat dat de aanvraag "niet per grondstof de maximum voorziene hoeveelheid vermeldt noch de invloed ervan op de emissie van het bedrijf, voornamelijk in de lucht", doch dat die aanvraag de vereiste gegevens enkel per soort grondstoffen vermeldt; dat artikel 5, § 2, 10°, van VLAREM I echter ter zake enkel voorschrijft dat wordt opgegeven welke de "kenmerkende gegevens van de voorziene emissies ..." zijn; dat deze bepaling op het eerste gezicht niet lijkt te vereisen dat per grondstof gegevens worden verstrekt met betrekking tot de voorziene emissies; dat voldoende lijkt te zijn dat aan de hand van de in de aanvraag verstrekte gegevens kan worden afgeleid welke die kenmerkende gegevens zijn; dat de verzoekende partijen in de huidige stand van het geding er niet in slagen aannemelijk te maken dat door het opgeven per soort grondstoffen en niet per grondstof van de verwerkte hoeveelheden, bedoelde kenmerkende gegevens niet voldoende gekend zijn; dat die partijen er dan ook niet toe komen voldoende aannemelijk te maken dat het bestreden besluit ten onrechte stelt dat de informatie die bij de aanvraag was gevoegd "redelijkerwijze als voldoende beschouwd (dient) te worden, zowel voor de overheid als voor de omwonenden om het dossier te kunnen beoordelen" en dat de bij de aanvraag gevoegde gegevens onvoldoende zijn om de bevoegde overheid in staat te stellen de aan de exploitatie van de inrichting verbonden risico's met kennis van zaken te beoordelen en om de omwonenden de nodige informatie te verschaffen om met kennis van zaken

hun bezwaren tegen de geplande inrichting te doen kennen; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun tweede middel de schending aanvoeren van voornoemde wet van 29 juli 1991, van artikel 21, § 2 en 52 van VLAREM I, van artikel 2 en 88 van de stedenbouwwet en van de artikelen 7, 8 en 14 (rubriek 4.5) van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, en van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 maart 1977;

dat zij dit als volgt toelichten :

"In hun beroep bij de Vlaamse Regering hebben de beroepers terzake (bondig samengevat) gesteld :

- het gaat om een geïsoleerd 'eenbedrijfsindustriegebied', omgeven door woongebied en agrarisch gebied, dat niet vergelijkbaar is met een 'echt' industriegebied;
- het uitsplitsen van opslagruimte en produktieruimte om in het ambachtelijke gebied te kunnen exploiteren is onwettig, zoals o.m. blijkt uit het arrest BETER LEEFMILIEU TESSENDERLO en PALS, nr. 27.042 van 21 oktober 1986;
- het als 'definitief' vergund achten van een nitrocellulose bunker, die is gebouwd in een bufferzone, moet ondanks die vergunning betrokken worden in de stedenbouwkundige beoordeling;
- de bufferzone van zowat 2 meter -of wat daarvoor moet doorgaan- is kennelijk ontoereikend;
- gebouw E ligt geheel in de bufferzone, gebouw D gedeeltelijk;
- de concrete toestand moet worden onderzocht (cfr. R.v.St. arrest FONCK-DEHENIN, nr. 46.259 van 24 februari 1994), nl. een éénbedrijfsindustriegebied dat slechts via een smalle weg bereikbaar is door een woonzone of, via een slechts theoretisch verplichte omweg, doorheen een woongebied met landelijk karakter, waarbij het bedrijf dagelijks moet bevoorraad worden met gemiddeld 6 tientonnens en 17,2 twintigtonners, hetgeen noopt tot de conclusie van stedenbouwkundige onverenigbaarheid.

Dit alles wordt terzijde geschoven met de volgende overwegingen :

- het grootste gedeelte van het terrein is duidelijk gelegen in industriegebied; de bestemming

- industriegebied is daarbij duidelijk vastgesteld op het gewestplan; de verwijzing naar de historie hiervan is irrelevant; het onderscheid tussen een echt industriegebied en een zogenaamd eenbedrijfsindustriegebied is in geen enkele wetgeving voorzien en kan dan ook niet gehanteerd worden; een industriële vestiging kan, indien de hinder tot een aanvaardbaar niveau beperkt wordt, aanvaard worden op een industrieterrein zoals dat door het gewestplan is vastgelegd; bovendien zouden in principe meerdere industriële bedrijven op het industrieterrein kunnen toegelaten worden;
- zoals blijkt uit het advies van het Bestuur voor Ruimtelijke Ordening is ook het gedeelte van de aanvraag dat in ambachtelijke zone gelegen is, vanuit stedenbouwkundig oogpunt aanvaardbaar; in de ambachtelijke zone zijn immers geen productie-installaties gelegen maar enkel een opslagplaats waarvan de grootte en de ruimtelijke en milieu-impact deze van een middelgroot bedrijf geenszins overstijgt; de conclusie van de Raad van State in het arrest v.z.w. Beter Leefmilieu Tessenderlo en Pals kan niet geëxtrapoleerd worden naar de situatie bij SUN CHEMICAL gezien de situatie in de twee dossiers fundamenteel verschillend is; de aanvaardbaarheid van een dergelijke opslagplaats in de K.M.O.-zone wordt mede aangetoond door het feit dat bij de totstandkoming van de gewestplannen de bestemming K.M.O.-zone werd gegeven aan het terrein waarop op dat moment een opslagplaats horende bij het aanpalend industrieel bedrijf aanwezig was; bovendien kan in de veronderstelling dat de opslagplaats niet zou verenigbaar zijn met de bestemming als K.M.O.-zone, deze wel aanvaard worden in de toepassing van het decreet van 23 juni 1993, gezien deze opslagplaats de goede ruimtelijke ordening niet in het gedrang brengt en gezien door de aanwezigheid ervan de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet overschreden wordt; de hinder en het risico van deze opslagplaats voor verpakte en geconditioneerde goederen blijven voor het woongebied waarvan het afgescheiden is door een smalle bufferzone beperkt tot een aanvaardbaar niveau;
 - het inschakelen van de bufferzone voor het stapelen van lege vaten dient inderdaad verboden te worden; indien de bufferzone ingericht en gebruikt wordt zoals het hoort en indien in de K.M.O.-zone enkel opslag plaatsvindt, kan de op het gewestplan voorziene bufferzone haar functie voldoende vervullen;
 - de draagkracht van het woongebied zal tengevolge van de aangevraagde activiteiten niet overschreden worden gezien het transport van en naar de inrichting niet langs dit woongebied

passeert en gezien op het gedeelte van het terrein dat het dichtst bij de woonzone gelegen is (de K.M.O.-zone) enkel een opslagplaats geëxploiteerd wordt; de hinder van de laad- en losactiviteiten die hier plaatsvinden en die eigen zijn aan de bestemming als K.M.O.-zone kan tot een aanvaardbaar niveau worden beperkt mits naleving van de voorwaarden inzake de bufferzone en het stilleggen van de motoren van de vrachtwagens; functieverweving tussen de verschillende bestemmingen is dus wel degelijk mogelijk in dit geval".

Die redengeving kan niet worden aanvaard.

- het feit dat het gaat om een 'mini-industrieterreintje' voor één enkel bedrijf naast een woonzone is wèl relevant om de stedenbouwkundige verenigbaarheid van het bedrijf dat dit hele terrein bezet, te beoordelen;
- het decreet van 23 juni 1993 kan terzake niet dienstig worden ingeroepen, door algemeen te stellen dat het massale transport met zware vrachtwagens van en naar het bedrijf 'de draagkracht van het woongebied niet overschrijdt' en dat 'de functieverweving mogelijk is', omdat die vrachtwagens niet door het woongebied zouden rijden. Dat laatste is immers theorie. Dagelijks komen er vrachtwagens van en naar SUN CHEMICAL via de korte en voor de hand liggende weg doorheen het woongebied. Er zijn terzake trouwens reeds P.V.'s opgemaakt;
- dat het gaat om een bedrijf waar maandelijks tot 1.429.000 kg. inkten worden geproduceerd waarvoor 210.000 liter vluchtige en gevaarlijke grondstoffen worden opgeslagen, waar meer dan 1.000 ton produkten in de produktieruimten wordt opgeslagen en nog eens 726,5 ton in opslagruimtes, dat alles wordt niet ernstig beoordeeld om de stedenbouwkundige aanvaardbaarheid te beoordelen";

Overwegende dat de verwerende partij in haar nota verwijst naar de desbetreffende motivering vervat in het bestreden besluit; dat de eerste tussenkomende partij, samengevat, aanvoert dat er geen sprake is van de uitsplitsing van één bedrijf in verschillende inrichtingen, dat in het gedeelte van het terrein dat voor ambachtelijke bedrijvigheid bestemd is, zij geen industriële activiteit uitoefent, dat de gehele inrichting, zoals zij ingeplant is, bestaanbaar is met de bestemmingsvoorschriften en verenigbaar met de omgeving, de opslagplaats (gebouw F1) verenigbaar is met

de bestemming K.M.O.-zone, dat een vergelijking tussen de situatie die aan de orde was in 's Raads arrest v.z.w. Beter Leefmilieu Tessenderlo en Pals, en de situatie van de eerste tussenkomende partij niet mogelijk is, dat de opslagplaats F1 ook verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving, dat mocht "per impossibile" niet aanvaard worden dat de activiteit en de inrichting in de KMO-zone bestaanbaar en aanvaardbaar is, het decreet van 23 juni 1993 houdende aanvulling met een artikel 88 van de stedenbouwwet, toegepast moet worden, dat in de vigerende wetgeving geen onderscheid gemaakt wordt tussen een "éénbedrijfsindustriegebied" en een "echt" industriegebied, en bovendien verzoekers niet aantonen dat beide soorten industriegebieden een verschillende ruimtelijke weerslag hebben, dat de historiek van een gewestplan irrelevant is voor de uiteindelijk gegeven bestemmingen, en dat de beoordeling van de hoeveelheden opgeslagen produkten in de in KMO-zone gelegen opslagruimtes wel degelijk is betrokken bij de beoordeling; dat de andere tussenkomende partijen hier enkel nog aan toevoegen dat een op 9 oktober 1991 definitief vergunde bunker niet in de stedenbouwkundige beoordeling moet worden betrokken;

Overwegende dat artikel 21, § 2, van VLAREM I, voorschrijft dat het advies van het Bestuur Ruimtelijke Ordening o.m. een gemotiveerde beoordeling van de verenigbaarheid van de inrichting met de omgeving en de goede plaatselijke ruimtelijke ordening, moet bevatten; dat de toelichting bij het middel echter enkel de motivering van het bestreden besluit en niet die van het desbetreffende advies bekritiseert;

Overwegende dat luidens het bepaalde in artikel 52, 3°, van VLAREM I de uitspraak van de minister over het beroep tegen een in eerste aanleg genomen beslissing over een milieuvergunningsaanvraag "een gemotiveerde beslissing omvat over de aanspraken of

bezwaren die door de indiener(s) van het beroep werd(en) gesteld"; dat krachtens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, deze motivering in de akte zelf de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat zij afdoende moet zijn;

Overwegende dat uit de in de toelichting bij het middel weergegeven passus uit het bestreden besluit blijkt dat de stedenbouwkundige bezwaren van de verzoevende partijen door de verwerende partij werden onderzocht; dat het besluit er terecht lijkt van uit te gaan dat het begrip "éénbedrijfsindustriegebied" niet in de vigerende wetgeving voorkomt; dat geen van de in het middel geschonden geachte wets- of reglementsbepalingen, noch het door de verzoekende partijen vermelde arrest inzake de v.z.w. Beter Leefmilieu Tessenderlo en PALS lijken uit te sluiten dat een bedrijf inrichtingen omvat die in verschillende bestemmingsgebieden gelegen zijn; dat het bestreden besluit geen motivering betreffende de grootte van de door het gewestplan vastgestelde bufferzone diende -zelfs vermocht- te bevatten, vermits de verwerende partij, als bestuursoverheid, de wettigheid van die planbestemming niet in vraag mocht stellen; dat uit de motivering van het bestreden besluit tevens blijkt dat "de concrete toestand" werd onderzocht; dat de vergunningsaanvraag immers niet alleen wordt getoetst aan de verschillende toe te passen bestemmingsvoorschriften (industriegebied en ambachtelijk gebied), doch ook aan de gevolgen ervan voor het naastgelegen woongebied; dat de verzoekende partijen er niet in slagen aan te tonen dat die toetsing op een kennelijk onredelijke wijze is gebeurd; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat in het derde middel de schending wordt aangevoerd van artikel 52 van VLAREM I :

"doordat de overheid enerzijds stelt de aangevraagde vergunning voor een opslagplaats voor 5.000 kg nitrocellulose in bevochtigde toestand niet meer te moeten vergunnen omdat deze opslag reeds bij koninklijk besluit van 9 oktober 1991 vergund zou zijn, en derhalve de stedenbouwkundige onverenigbaarheid van die exploitatie met de inplanting in een bufferzone volgens het gewestplan niet te moeten onderzoeken, en anderzijds die opslagplaats toch vergunt in het dispositief van haar beslissing (artikel 2, vijfde * van de bestreden beslissing), terwijl het vanzelfsprekend contradictorisch en derhalve rechtens onaanvaardbaar is een inrichting te vergunnen waarvan eerst wordt gesteld dat zij niet meer moet worden vergund";

Overwegende dat de verwerende partij hierop in haar nota antwoordt dat de opslagplaats voor 5.000 kg nitrocellulose werd vergund bij koninklijk besluit van 9 oktober 1991, dat de omstandigheid dat het vergunningsbesluit daarvan ook nog afzonderlijk melding maakt, op zich geenszins een schending van welke norm ook is en dat de vermelding ervan in de beslissing enkel volledige informatie over wat al vergund is betracht; dat de eerste tussenkomende partij betoogt dat de verwijzing naar artikel 52 (in globo) van VLAREM I te onnauwkeurig is, dat de verzoekende partijen nooit een annulatieberoep hebben ingesteld tegen de bouwvergunning voor de nitro-opslagplaats, en dat de reglementering op grond waarvan de springstoffenopslagplaats werd vergund en de stedenbouwwet apart zijn blijven bestaan, dat in de mate dat de overheid reeds een vergunning afgeleverd heeft (springstofopslagplaatsvergunning), waarin ook de ruimtelijke ordening beoordeeld werd, de overheid die bij toepassing van het milieuvergunningsdecreet oordeelt, rechtsgeldig naar de andere vergunning kan verwijzen voor het afleveren van de eigen vergunning; dat het betoog van de andere tussenkomende partijen aansluit bij dit van de verwerende partij;

Overwegende dat het middel niet vermeldt welke bepaling uit het volumineus artikel 52 van

VLAREM I wordt geschonden geacht; dat op het eerste gezicht evenmin duidelijk is welke bepaling verzoekers zouden hebben beoogd; dat de rechten van verdediging van de verwerende en de tussenkomende partijen vereisen dat het middel onontvankelijk wordt verklaard in zoverre het de schending van "artikel 52" van VLAREM I aanvoert;

Overwegende dat, bij koninklijk besluit van 9 oktober 1991, de eerste tussenkomende partij de door de wet van 28 mei 1956 betreffende de ontplofbare en voor deflagratie vatbare stoffen en mengsels en de daarmee geladen tuigen voorgeschreven vergunning bekwam; dat het bestreden besluit niet als "vanzelfsprekend contradictorisch" overkomt, nu artikel 1 ervan niet alleen een opsomming bevat van hetgeen door dat besluit vergund wordt, maar bovendien alles opsomt wat de inrichting "voortaan omvat", en in de aanhef ervan uitdrukkelijk wordt vermeld "gezien de springstofbunker is vergund tot 01 september 2011 blijft deze vergunning gelden tot deze datum en maakt de beoordeling hiervan geen onderdeel uit van onderhavig dossier"; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat het vierde middel is afgeleid uit de schending van "de rechtszekerheid", de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en "het verbod van willekeur",

"doordat de overheid met de bestreden beslissing een milieuvergunning verleent voor een productie-eenheid voor de vervaardiging van vloeibare en pasta-inkten, terwijl, nu diezelfde overheid op 22 augustus 1991 voor een naar aard identieke maar in omvang veel beperktere productie-eenheid, op dezelfde plaats, de milieuvergunning weigerde, zij haar beoordeling terzake niet kon wijzigen en minstens haar gewijzigde beslissing op dit punt of rechtens aanvaardbare gronden moest motiveren, zeker niet in het licht van de bezwaren die de verzoekers terzake uitbrachten, en terwijl, nu diezelfde overheid op 12 maart 1993 een (thans vernietigde) milieuvergunning verleende voor een kleinere exploitatie waarvan zij oordeelde dat 'gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op

het leefmilieu, (...)’ slechts met naleving van bijkomend op te leggen milieuvorwaarden (te weten de opmaak van een zesmaandelijks evaluatierapport) en de controle door een (door de Raad van State onwettig bevonden) opvolgingscommissie tot een aanvaardbaar minimum kunnen worden beperkt, zij haar beoordeling op dit punt niet kon wijzigen door te stellen dat enkel met naleving van de gewone voorwaarden die risico’s kunnen worden beperkt tot een aanvaardbaar minimum”;

dat de verzoekende partijen dit middel inzonderheid als volgt toelichten :

"De thans vergunde inrichting is dus merkkelijk omvangrijker (meer dan het dubbele) dan de voorheen geweigerde, en zelfs nog tientallen tonnen, liters en kw’s méér dan in aanvraag die leidde tot de vernietigde vergunning.

In de bestreden beslissing wordt die verandering in de beoordeling verantwoord als volgt (p. 26) :

’Overwegende dat een belangrijke wijziging die in het huidig dossier voorzien is de verplaatsing van de opslagtanks naar een meer centraal gelegen plaats op het bedrijfsterrein is; dat deze nieuwe inplantingsplaats zich op ca. 80 meter van de perceelsgrens bevindt; dat de normaal gehanteerde afstandsregels voor dergelijke opslagplaatsen ruimschoots kunnen gerespecteerd worden; dat de opslag zou voorzien worden in bovengrondse tanks; dat het brandgevaar van bovengrondse tanks hoger ligt dan bij ondergrondse tanks; dat in het bestreden besluit de gangbare voorwaarden zijn opgelegd om het brandgevaar tot een aanvaardbaar niveau te beperken; dat het aangewezen is dat de voorziene detectiebrandblusapparatuur door een erkende deskundige wordt goedgekeurd om de risico’s en de effecten van een potentiële brand ter hoogte van het tankpark tot een aanvaardbaar niveau te beperken’.

en verder, achtste streepje p. 32 :

’De situatie ten opzichte van het ministerieel besluit van 22 augustus is gewijzigd; in dit dossier werd er vanuit gegaan dat er in het gebouw F1 productie-activiteiten plaatsvonden, hetgeen volgens de huidige vergunningsaanvraag niet meer het geval is’.

In wezen komt de verantwoording van de Minister er derhalve op neer dat, door een interne herschikking van de bestemmingen der lokalen, de voorheen geldende bezwaren thans niet meer zouden gelden. Hij motiveert inhoudelijk gelijklopend, maar zelfs summierder dan in zijn vernietigde beslissing dd. 12 maart 1993, en herhaalt slechts wat hij in die vernietigde vergunning als motieven aanhaalde. Die achtte de Raad van State in het voormeld schorsingsarrest dd. 14 oktober 1993 onvoldoende.

Over de invloed van de meer dan verdubbelde bedrijfscapaciteit wordt immers met geen woord gerept.

Waar voorheen het onderzoek van de beroepen de Minister leerde dat tussen plannen en werkelijkheid een groot verschil bestond dat de weigering kon verantwoorden, baseert de Minister zijn oordeel thans uitsluitend op de plannen en niet op de werkelijke toestand : noch de negatieve resultaten van het verslag BUEKENS, noch de p.v.'s opgemaakt wegens het rijden van vrachtwagens door de Donkerstraat, doorheen de woonwijk, noch de inbreuken vastgesteld door COLAB worden in het oordeel betrokken.

Bovendien is zelfs dat oordeel nog onjuist, vermist de nieuwe productieruimten G1 tot G7 even dicht liggen bij de woningen aan de overzijde van de Donkerstraat als het gebouw F1 destijds lag t.o.v. de woning van de heer DE BUS. Het loutere feit binnen een exploitatie een productieruimte een paar meters op te schuiven en te vervangen door een magazijn en verzendingsdienst, kan, zeker bij een meer dan verdubbelde bedrijfscapaciteit, de beoordelingswijziging rechtens niet verantwoorden.

Zoals reeds gezegd heeft de Raad van State in zijn schorsingsarrest dd. 14 oktober 1993 ditzelfde middel ernstig geacht. Ondanks de pertinente overwegingen van dit arrest blijft de tegenpartij nalaten enige redelijke verklaring te geven voor het wijzigen van haar opvatting in het licht van het feit dat de bedrijfscapaciteit meer dan het dubbele (voor sommige bestanddelen zelfs het tienvoudige) bedraagt van de in 1991 geweigerde aanvraag, en die zelfs nog merklijk groter is dan de vorige aanvraag die leidde tot de intussen vernietigde vergunning van 1993";

Overwegende dat de verwerende partij hier in haar nota op antwoordt :

"De overheid wordt vooral ten kwade geduid dat zij bij de hier bestreden beslissing wél milieuvergunning verstrekte terwijl bij besluit dd. 22 augustus 1991 een identieke doch beperktere produktie-eenheid op dezelfde plaats werd geweigerd.

Deze kritiek werd eveneens beantwoord door de Minister : (op pag. 20 van het besluit) de weigeringsbeslissing dd. 22/08/1991 was gebaseerd op de feitelijke situatie die afweek van de tijdens het desbetreffend openbaar onderzoek neergelegde plan en tweedens werden de produktie-aktiviteiten op amper 20 meter van een naburige woning gesitueerd en derhalve onaanvaardbaar geacht. De totale hoeveelheden waren in het weigeringsbesluit dd. 22/08/1991 niet aan de orde.

De thans voorliggende milieuvergunningsaanvraag slaat op een herschikte bedrijfsgebouwenbestemming en er is op geen enkele wijze sprake van een discrepantie tussen feitelijke en planmatige elementen.

Voor het eerst werd een volledige milieuvergunningsaanvraag ingediend dewelke in alle opzichten kan worden onderzocht en getoetst aan redelijke criteria en waaromtrent uiteindelijk de Minister na ruime en verantwoorde belangenafweging een gunstig gevolg heeft gegeven.

De verwijzing van verzoekende partij naar het schorsingsarrest dd. 14 oktober 1993 gaat niet op nu de Raad van State in het ultieme vernietigingsarrest dd. 23 juni 1994 niet meer sprak over de kwestieuze capaciteitsverhoging.

Het bestreden ministerieel besluit geeft een gedetailleerde verantwoording voor elk der bezwaren geuit door de beroepsindieners.

De verwijzing door verzoekende partijen naar het verslag BUEKENS is eenzijdig en de repliek erop wordt gegeven door de Minister op de bladzijden 22 en volgende van het besluit.

Zo is het besluit onder meer duidelijk wat betreft de emissiegrenswaarde van 50 mg C/Nm³ dewelke thans -nog toegelaten- wordt overschreden doch als voorwaarde wordt ingeschreven tegen 01/01/1996.

Wat betreft de nabijheid/hinder van/voor de woningen aan de overzijde van de (betwiste) inrichting is het zo dat hier toch mag opgemerkt worden dat blijkbaar geen enkele van die bewoners/eigenaars bezwaar indienden";

Overwegende dat de eerste tussenkomende partij, samengevat, doet gelden dat de beslissing van 22 augustus 1991 van de toenmalige minister van leefmilieu was gebaseerd op onjuiste feiten, dat in het thans voorliggende dossier het duidelijk is dat de produktie in de gebouwen G5 en G6 gebeurt, dat over de omvang, de ruimtelijke ordening en de correcte inplanting van de verschillende onderdelen van het bedrijf, in de weigering van 1991 nooit uitspraak werd gedaan, dat de thans bestreden beslissing duidelijk stelt dat de situatie ten opzichte van het ministerieel besluit van 22 augustus 1991 gewijzigd is, nu er in het toenmalige dossier werd van uitgegaan dat er in het gebouw F1 produktie-activiteiten plaatsvonden, hetgeen volgens de huidige vergunningsaanvraag niet het geval is, dat de vernietiging bij arrest van 23 juni 1994 enkel gebaseerd

was op de onvolledigheid van de vergunningsaanvraag, en op de onwettigheid van de voorwaarde in verband met de opvolgingscommissie, dat indien de stelling van de verzoekende partijen zou gevolgd worden, dit erop zou neerkomen dat de overheid éénmaal zij over een zaak heeft geoordeeld er niet meer opnieuw kan over oordelen, ook niet indien de onderliggende feiten en omstandigheden veranderd zijn; dat het betoog van de andere tussenkomende partijen hier niets wezenlijks aan toevoegt;

Overwegende dat het bestreden besluit volgende consideransen bevat m.b.t. de vergelijking van het weigeringsbesluit van 22 augustus 1991 met de onderhavige aanvraag :

"Overwegende dat bij besluit BMV/00002242/000 van 22 augustus 1991 van de Vlaamse Minister en Leefmilieu, Natuurbehoud en Landinrichting in beroep de vergunning werd geweigerd om een produktie-eenheid voor de vervaardiging van vloeibare en pasta-inkten te exploiteren; dat deze weigering inzonderheid was gemotiveerd als volgt :

- de feitelijke situatie week af van de tijdens het desbetreffende openbaar onderzoek neergelegde plan;
- de produktie-activiteiten op amper 20 m van een naburige woning in het woongebied werd onaanvaardbaar geacht vanuit oogpunt van de hinder, het gevaar en de ongezondheid;

Overwegende dat, zoals uit de gegevens vervat in de huidige vergunningsaanvraagbundel blijkt, onderhavige vergunningsaanvraag betrekking heeft op een herschikte bedrijfsgebouwbestemming; dat het bedoelde bedrijfsgebouw nu volgens het bijgevoegde plan 'STG-0-02 Inplanting zones/gebouwen' en de bijlage 21 van de vergunningsaanvraag de bestemming 'magazijnen en verzending heeft gekregen; dat de produktie van pasta's nu is voorzien in de gebouwen 'G5' en 'G6'; dat de produktieruimten aldus nu meer zijn gesitueerd in het midden van het bedrijfsterrein; dat er aldus een grotere ruimtelijke scheiding aanwezig is tussen de meest risicovolle installaties van het bedrijf enerzijds en de woningen van het meest nabijgelegen woongebied anderzijds; dat deze afstand nu meer dan 60 m bedraagt"

en :

"de situatie ten opzichte van het ministerieel besluit van 22 augustus is gewijzigd : in dit dossier werd er vanuit gegaan dat er in het gebouw F1 productie-activiteiten plaatsvonden, hetgeen volgens de huidige vergunningsaanvraag niet meer het geval is";

Overwegende dat de weigering bij het ministerieel besluit van 22 augustus 1991 was gebaseerd op het feit dat na de sluiting van het openbaar onderzoek nog plannen en tekeningen waren toegevoegd aan het dossier, waaruit zou gebleken zijn dat op slechts 20 meter van een nabijgelegen woning een gebouw bestemd voor produktie zou gebruikt worden (en niet als opslagmagazijn, zoals uit de tijdens het openbaar onderzoek neergelegde plannen zou gebleken zijn), en produktieactiviteiten op 20 meter afstand van een woning als onaanvaardbaar werden beschouwd; dat thans niet wordt betwist dat de plannen die aan het openbaar onderzoek onderworpen zijn geweest, tijdens de verdere procedure niet werden gewijzigd; dat evenmin wordt betwist dat, in tegenstelling tot wat in het weigeringsbesluit van 22 augustus 1991 aangenomen werd, in het gebouw F 1 geen produktieactiviteiten zullen plaats grijpen; dat de produktiegebouwen verder verwijderd zijn van de in het besluit van 22 augustus 1991 in aanmerking genomen woning; dat dan ook geen sprake lijkt te kunnen zijn van een "beoordelingswijziging" of een "wijziging van opvatting" in hoofde van de verwerende partij; dat de verzoekende partijen zich overigens niet met goed gevolg lijken te kunnen beroepen op de vaststelling -zo die correct zou zijn- dat de nieuwe produktieruimten G1 tot G7 "even dicht liggen bij de woningen aan de overzijde van de Donkerstraat als het gebouw F1 destijds lag t.o.v. de woning van de heer DE BUS", vermits geen van beide verzoekers aan die kant van de Donkerstraat wonen; dat het feit dat het bestreden besluit -in tegenstelling tot het besluit van 12 maart 1993- niet meer de verplichting oplegt een "opvolgingscommissie" op te richten die tevens kennis zou nemen van halfjaarlijkse evalu-

atierapporten, een gevolg is van het arrest nr. 48.186, van 23 juni 1994, van de Raad van State, dat die verplichting onwettig bevond; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat de verzoekende partijen een vijfde middel ontleen aan de schending van artikel 2, 4°, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen :

"doordat de aanvraag tot het verlenen van een milieuvergunning voor een inktfabriek wordt afgehandeld als een aanvraag voor het veranderen van het voorheen bestaande verfopslagbedrijf, terwijl er rechte slechts sprake kan zijn van een verandering in de zin van het voormeld artikel 2, 4°, voor zover het om dezelfde inrichting gaat, dit wil zeggen een inrichting die dezelfde is als deze waarop de voorheen verleende vergunning betrekking heeft, en doordat die conclusie dat het om een 'verandering' van een bestaande inrichting gaat wordt gebaseerd op de considerans dat 'de gedeelten van de inrichting vergund bij besluit D/9MVC/92C-091569/2 van 3 september 1992 van de Bestendige Deputatie van de provincieraad van Brabant voor de toepassing van de milieuvoorwaarden als een bestaande (vergunde) inrichting beschouwd worden', terwijl die 'gedeelten van de inrichting' niet als vergund kunnen worden beschouwd, nu de vergunning van 3 september 1992 op beroep van de verzoekers en na het vernietigingsarrest van 23 juni 1994 van de Raad van State werd opgeheven bij ministerieel besluit van 29 november 1994";

dat zij in hun toelichting bij het middel nog stellen :

"Het is dan ook geheel ten onrechte dat een inktfabriek, die werkt met grondstoffen zoals nitrocellulose, kan beschouwd worden als een verandering van een bestaande inrichting, waar er tot meer dan 2 jaar voordien slechts een kleine verfopslagplaats en verfmenginrichting in de toen bestaande gebouwen werd geëxploiteerd.

Beide inrichtingen zijn zowel naar aard, en omvang als naar gebruikte grondstoffen en zelfs naar rubriek die de vergunningsplicht bepaalt te zeer verschillend dat de ene zou kunnen beschouwd worden als de voortzetting van de andere. Die stelling is nog minder aanvaardbaar in het licht van de vaststelling dat de

produktie en opslag in de verffabriek meer dan twee jaar is gestaakt vooraleer de nieuwe exploitatie een aanvang heeft genomen in 1990";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt :

"De vergunningverlenende overheid is in eerste instantie uitgegaan van het gegeven dat een inrichting als een bestaande inrichting beschouwd wordt indien de inrichting op 01/01/1993 is vergund overeenkomstig artikel 1 van het Vlarem.

Voor zoveel als hier nodig weze opgemerkt dat onder de gelding van het vroegere ARAB voor inkten slechts een klasse-2 vergunning vereist was terwijl voor verf en vernis een klasse - 1 vergunning noodzakelijk was; de rechtsvoorganger van SUN CHEMICAL, nl. AKZO bezat wel die klasse - 1 vergunning.

De aktiviteit van SUN CHEMICAL n.v. kan deels beschouwd worden als de voortzetting van de activiteiten van AKZO COATING en dienvolgens is de omstreden milieuvergunningsaanvraag dan ook een aanvraag voor het verder exploiteren en veranderen van het vroeger bedrijf door wijziging, uitbreiding en toevoeging";

Overwegende dat de eerste tussenkomende partij o.m. doet gelden dat artikel 2, 4°, van het milieuvergunningsdecreet, het nergens over "dezelfde" inrichting heeft en dat krachtens het milieuvergunningsdecreet en VLAREM I, verf, vernis en inkten thans samen vallen onder de rubriek bedekkingsmiddelen;

Overwegende dat de andere tussenkomende partijen nog aanvoeren dat de bestreden beslissing niet enkel verwijst naar het besluit van de bestendige deputatie van 3 september 1992, maar ook naar een reeks voorgaande vergunningen die aan AKZO werden afgeleverd, zodat de verwijzing naar laatstvermeld besluit overtuigend was;

Overwegende dat artikel 2, 4°, van het milieuvergunningsdecreet bepaalt :

"Voor de toepassing van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten wordt verstaan onder :

(...)

4° veranderen van een inrichting : wijzigen, uitbreiden, toevoegen;

- wijzigen : het verplaatsen binnen de vergunde inrichting, of het aanwenden van een andere fabricagemethode;
- uitbreiden : het vergroten in capaciteit, in drijfkracht of in oppervlakte op percelen waarop de geldende vergunning betrekking heeft;
- toevoegen : het vergroten in opslagcapaciteit, in drijfkracht of in oppervlakte op percelen waarop de geldende vergunning betrekking heeft";

Overwegende dat, ten tijde van het nemen van het bestreden besluit, de eerste tussenkomende partij beschikte over een aantal exploitatievergunningen, overgenomen van de n.v. AKZO Coatings Belgium : een klasse 1 vergunning, verleend op 21 juni 1968 door de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant, voor het fabriceren, verhandelen en opslaan van verven en verdunningsmiddelen en aanverwante produkten, een bij koninklijk besluit van 4 oktober 1976 verleende uitbreidingsvergunning voor o.m. opslagplaatsen voor verdunningsmiddelen en uitbreidingsvergunningen verleend bij koninklijk besluit van 8 augustus 1977 en ministerieel besluit van 4 oktober 1982; dat deze vergunningen gelden tot 21 juni 1998; dat de eerste tussenkomende partij verder titularis is van een bij koninklijk besluit van 9 oktober 1991 verleende vergunning voor een C-depot voor bevochtigde nitrocellulose ; dat in de indelingsrubriek 4 van het VLAREM I "verven, vernissen, inkten, emails, metaalpoeders en analoge produkten, afbijt- en beitsmiddelen" gezamenlijk onder de hoofding "Bedekkingsmiddelen" worden opgenomen; dat in de huidige stand van het geding lijkt te kunnen aangenomen worden dat de verwijzing in het bestreden besluit naar de exploitatievergunningen verleend op respectievelijk 4 oktober 1976, 8 augustus 1977 en 4 oktober 1982 en naar de vergunning verleend op 9 oktober 1991, op zichzelf reeds voldoende is om te

kunnen aannemen dat de aanvraag niet de aanvraag van een nieuwe inrichting betreft, doch wel als een aanvraag tot verandering door wijziging, uitbreiding en toevoeging kan worden beschouwd; dat de opheffing van het besluit van de bestendige deputatie van 3 september 1992 ter zake dan ook niet van belang is; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat de verzoekende partijen een zesde middel stoelen op de schending van artikel 7 van het milieuvergunningsdecreet en van "de artikelen 7 tot 16 van het VLAREM I", evenals van de motiveringswet van 29 juli 1991,

"doordat ter weerlegging van het bezwaar dat luidens de in het middel vermelde bepalingen een veiligheidsrapport vereist was, de overheid zich er toe beperkt te stellen 'dat de inrichting geen installaties omvat waarvoor overeenkomstig artikel 7, § 3, van titel I van het VLAREM een veiligheidsrapport vereist is', terwijl zo'n rapport vereist is nu de vergunde inrichting meerdere installaties bevat voor de produktie, verwerking of behandeling van organische of anorganische chemicaliën waarbij onder andere gebruik gemaakt wordt van menging in de zin van bijlage 5, 1°, laatste streepje van VLAREM I, en er gevaarlijke stoffen als bedoeld in bijlage 7 -deel I van VLAREM I- gebruikt worden of kunnen worden";

dat zij dit als volgt toelichten :

"Bijlage 5 bij de aanvraag die tot de bestreden vergunning heeft geleid, bevat een overzicht van productiehoeveelheden en hoeveelheden in verwerkte stoffen per zeer algemeen bepaalde categorie ('pigmenten', 'weekmakers', 'toevoegmiddelen', enz...). Bijlage 6 bevat, naast een beschrijving van de capaciteiten van de diverse houders voor sommige producten, eveneens een lijst met een vijfhonderdtal (meestal niet duidelijk geïdentificeerde) stoffen. Vele daarvan zijn -alhoewel niet steeds bij name identificeerbaar- volgens de gegevens vermeld door de exploitant voor de toepassing van de Europese richtlijnen ofwel ontvlambaar (F), schadelijk (Xn), corrosief (C), irriterend (Xi) en zijn opgenomen op de lijst van gevaarlijke stoffen in bijlage 7. De verplichting om een veiligheidsrapport op te maken hangt veelal af van de 'hoeveelheid per installatie'. Het is dan ook een raadsel hoe de overheid kan

beslissen dat er geen veiligheidsrapport vereist is, als zij de grondstoffen zelfs niet bij naam kent en evenmin de gebruikte hoeveelheden";

Overwegende dat de verwerende partij hierop in haar nota repliceert :

"Verzoekende partijen stellen dat de weerlegging van hun bezwaar nopens het noodzakelijk zijn van een veiligheidsrapport niet afdoende is.

De minister gaat in zijn besluit -op de blz. 24 e.v.- omstandig in op de problematiek van een veiligheidsrapport;

Het is inderdaad zo dat bij huidige ter discussie zijnde milieuvergunningsaanvraag geen veiligheidsrapport werd gevoegd en trouwens ook niet moest gevoegd worden. De reden hiervoor ligt hem hierin dat de vergunningverlenende overheid wel degelijk bij machte is om de lijst van gebruikte stoffen (waarbij de kenmerken van maximum-hoeveelheden per categorie duidelijk zijn opgegeven) te toetsen aan de lijst van gevaarlijke stoffen van bijlage 7. De stoffen uit bijlage 7 die in de inrichting worden gebruikt, worden in veel kleinere hoeveelheden aangewend dan de drempels vermeld in deze bijlage 7.

Vandaar dan ook de omstandigheid van het niet eisbaar stellen van een veiligheidsrapport in deze zaak";

Overwegende dat de eerste tussenkomende partij betoogt :

"Het is vaststaande rechtspraak van de Raad dat een middel prima facie ernstig moet zijn om tot een schorsing van tenuitvoerlegging te kunnen leiden. Het middel moet bij een eerste onderzoek gegrond lijken.

Het middel moet voldoende duidelijk zijn. Dit betekent dat men geen veronderstellingen over de juiste bedoeling van de verzoeker moet gaan maken.

...

Mutatis mutandis is dit van toepassing op SUN.

Het voorliggende middel is zo vaag dat het onmogelijk ernstig, laat staan prima facie ernstig kan genoemd worden.

Nergens tonen de verzoekende partijen aan over welke stoffen 'als bedoeld in bijlage 7 - deel I van VLAREM I' zij het hebben.

Zij bewijzen hun stelling dat een veiligheidsrapport in casu verplicht is niet, terwijl dat nochtans hun plicht is indien zij een onwettigheid inroepen.

In de gegeven omstandigheden waarin de verzoekende partijen manifest te weinig gegevens aanbrengen, kan

SUN er enkel op wijzen dat de vergunningsaanvraag, zoals hoger uiteengezet, volledig is, zodat de overheid ook op het vlak van de verplichting om een veiligheidsrapport te maken tot een gefundeerd en correct oordeel is kunnen komen.

Het bestreden besluit is correct en voldoende gemotiveerd omdat uit het loutere lezen van de vergunningsaanvraag en de bepalingen uit het VLAREM I ter zake de conclusie afgeleid kan worden die de overheid in dit geval gemaakt heeft";

dat ook de andere tussenkomende partijen stellen dat het middel onvoldoende precies is, nu de verzoekende partijen zelf niet één stof kunnen noemen waardoor de aanvraag veiligheidsrapportplichtig zou worden ;

Overwegende dat artikel 7, § 1, van het milieuvergunningsdecreet bepaalt :

"De Vlaamse regering wijst de categorieën van inrichtingen aan waarvoor een milieueffectrapport of een veiligheidsrapport wordt vereist vooraleer een vergunning kan worden verleend";

dat artikel 7 van VLAREM I bepaalt :

"Art. 7, § 1. Onverminderd de bepalingen van de wet van 21 januari 1987 inzake de risico's van zware ongevallen bij bepaalde industriële activiteiten en zijn uitvoeringsbesluiten, zijn de exploitanten van de in bijlage 5 bij dit besluit bedoelde categorieën van inrichtingen alsmede de exploitanten van de in bijlage 6 bij dit besluit bedoelde opslagplaatsen die niet gehecht zijn aan de in bijlage 5 bij dit besluit vermelde categorieën van inrichtingen, verplicht alles in het werk te stellen om zware ongevallen te voorkomen en de gevolgen daarvan voor de mens buiten de inrichting en/of voor het milieu te beperken.

§ 2. De in § 1 bedoelde exploitanten van inrichtingen en opslagplaatsen zijn verplicht te allen tijde in staat te zijn aan de met het toezicht gelaste ambtenaren aan te tonen dat zij zorg hebben gedragen voor het vaststellen van de bestaande risico's voor zware ongevallen, voor het nemen van passende veiligheidsmaatregelen en voor de veiligheidsvoorlichting, -training en -uitrusting van het personeel ter plaatse.

§ 3. Een veiligheidsrapport is vereist voor elk van de in § 1 bedoelde inrichtingen wanneer hierbij één of meer gevaarlijke stoffen genoemd in bijlage 7 -deel I bij dit besluit in de in deze bijlage 7-

deel I vastgestelde hoeveelheden betrokken zijn of betrokken kunnen zijn als grondstoffen, tussenprodukten, bijprodukten, eindprodukten of afvalstoffen alsmede voor elke inrichting waarin een opslagplaats als bedoeld in bijlage 6, in de in deze bijlage 6, tweede kolom, vastgestelde hoeveelheden is ondergebracht of gepland wordt in onder te brengen";

dat bijlage 5 bij VLAREM I o.m. het volgende bepaalt :

"(...)

De in onderhavige lijst opgenomen categorieën van inrichting vallen onder de toepassing van de bepalingen :

(...)

- van artikel 7, § 3, van het Vlarem, wanneer hierin een industriële activiteit als omschreven in 1° gebeurt of is gepland waarbij één of meer van de in voornoemde bijlage 7 -deel I gevaarlijke stoffen in de in dezelfde bijlage 7- deel I vastgestelde hoeveelheden betrokken zijn of betrokken kunnen zijn als grondstoffen, tussenprodukten, bijprodukten, eindprodukten of afvalstoffen.

1° Installaties voor de produktie, verwerking of behandeling van organische of anorganische chemicaliën waarbij onder andere gebruik gemaakt wordt van :

(...)

- menging

(...)"

dat bijlage 7, deel I, bij VLAREM I de lijst, bestaande uit een opsomming van 180 stoffen, omvat van de bewuste gevaarlijke stoffen en de corresponderende hoeveelheden;

Overwegende dat in het beroepschrift dat namens de verzoekende partijen werd ingediend, niet als dusdanig het bezwaar werd geopperd dat de aanvraag een veiligheidsrapport behoeft, maar enkel, terloops, in het kader van de uitwerking van de grief dat het aan het vervoer van chemische stoffen verbonden risico groot is, zonder enige motivering, wordt geponeerd dat bedoeld risico "trouwens bewezen wordt door het feit dat het bedrijf een veiligheidsrapport behoeft"; dat dergelijk zinsonderdeel niet als een bezwaar, waarop de beslissen-

de overheid expliciet moet antwoorden, kan beschouwd worden;

Overwegende dat in de aanhef van het bestreden besluit wordt gesteld dat "de inrichting geen installaties omvat waarvoor overeenkomstig artikel 7, § 3, van titel I van het VLAREM I een veiligheidsrapport vereist is";

Overwegende dat bijlage 6 bij de aanvraag een overzicht omvat van de opgeslagen vloeistoffen, vaste stoffen en de opgeslagen hoeveelheden; dat op het eerste gezicht niet blijkt dat de aard en de hoeveelheid van de opgeslagen stoffen tot het besluit moeten leiden dat een veiligheidsrapport vereist is; dat in die omstandigheden, zeker in het kader van de kortgeding-procedure, van de verzoekende partijen mag geëist worden dat zij precies aanduiden krachtens welk voorschrift van VLAREM I en zijn bijlagen, een veiligheidsrapport vereist is en waarom dit in casu het geval is; dat de verzoekende partijen er niet toe komen ook maar één van de 180 in bijlage VII bij VLAREM I opgenomen stoffen en hoeveelheden aan te wijzen welke in het voorwerp van de aanvraag begrepen zouden zijn; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat derhalve aan de eerste voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan ; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De verzoeken tot tussenkomst van de
n.v. SUN CHEMICAL, Georges BLATON, Elie DE TROYER,

Marcel KIECKENS, José DIAZ DIAZ, Bart BOLS, Guy LENAERT, Jan KEULEERS, Eric JUWET en Pascale MAECKELBERGHE worden ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op zeven maart 1900 zesennegentig, door
de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

de H.	J. VERMEIRE,	kamervoorzitter,
Mevr.	M. VRINTS,	staatsraad,
de H.	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	Ch. BAMPS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ch. BAMPS.

J. VERMEIRE.